

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 11979/2022
09.05.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца „БНП“ ДОО Београд, кога заступа директор Славиша Илић, директор, чији је пуномоћник Драган Николић, адвокат из ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник у поступку по ревизији Боривоје Гајић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2798/21 од 17.11.2021. године, у седници одржаној дана 09.05.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2798/21 од 17.11.2021. године у потврђујућем делу.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Зрењанину П 29/21 од 06.09.2021. године, ставом првим изреке, укинута је у целости решење о извршењу Основног суда у Зрењанину 24Иив 356/20 од 14.07.2020. године, којим је обавезан извршни дужник АА из ... да извршном повериоцу „БНП“ ДОО Београд, плати износ од 6.358.498,13 динара, са законском затезном каматом на износ од 4.817.567,04 динара, почев од 08.07.2020. године до исплате, на основу веродостојне исправе – менице са серијским бројем ..., издате у Зрењанину дана 12.09.2007. године, увећане за износ трошкова извршења од 49.363,00 динара. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца у целости, па је обавезан тужени АА из ... да тужиоцу „БНП“ ДОО Београд, на име дуга исплати износ од 6.097.080,90 динара са законском затезном каматом на извод 6.070.709,67 динара почев од 08.07.2020. године до коначне исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 303.148,40 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2798/21 од 17.11.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у

обавезујућем делу. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилног побијане пресуде на основу члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/11...10/23-други закон) Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а због учињене битне повреде из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП ревизија се не може изјавити. Нису основани ревизијски наводи о учињеној битној повреди у поступку пред другостепним судом из члана 394. тачка 1. ЗПП јер је другостепену суд одлуку засновао на чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању, између ДОО „Djokić Company“ Зрењанин као корисника кредита и банке „Меба Са Group“ АД Нови Сад као даваоца кредита закључен је 12.09.2007. године Уговор о револвинг оквирном кредиту број ... којим је банка одобрила кориснику кредит у износу од 50.000 евра, у динарској противвредности по средњем курсу на дан првог преноса средстава, односно по средњем курсу НБС на дан сваког наредног преноса средстава, на рок од 12 месеци који се рачуна од првог дана коришћења средстава (члан 1.). Као инструменти обезбеђења, између осталог, предвиђени су и једна меница првог јемца-платца АА, овде туженог (члан 10. уговора), уз право банке да у случају једностраног раскида уговора, искористи – активира све расположиве инструменте обезбеђења уредног испуњења обавеза корисника и јемаца-платца према банци по овом уговору (члан 13.). Дана 12.09.2007. године тужени је потписао меничну изјаву у својству јемца платца на име обезбеђења уредног испуњења обавеза главног дужника ДОО „Djokić Company“ Зрењанин према банци „Меба Са Group“ АД Нови Сад по наведеном уговору о кредиту и бланко меницу са серијским бројем ..., којом је овластио „Меба Са Group“ АД Нови Сад да испуни бланко меницу до висине неизмирених обавеза по основу главице, камате, провизија, накнаде и осталих трошкова, као и да на основу попуњене менице оствари своје потраживање према туженом као издаваоцу менице. Тужени је на име испуњења своје уговорне обавезе предао наведену меницу, на којој је, поред својих личних података, навео „признајем без протеста“. Кредит је у целости доспео на наплату због неуредног измирења обавезе дана 21.04.2008. године, када је дуг износио 4.030.375,00 динара. Банка је од главног дужника у току стечајног поступка пред Привредним судом у Зрењанину (који је над њим спроведен) намирена дана 18.09.2013. године за износ од 84.146,06 динара. Дана 14.04.2020. године између правног следбеника банке („Credit Agricole Srbija“ АД Нови Сад) као уступиоца и овде тужиоца „БНП“ ДОО Београд као пријемника закључен је уговор о уступању описаног ненамиреног потраживања, које је према прилогу кредитне партије на дан 27.07.2017. године, износило 4.817.567,04 динара. Вештачењем преко вештака економско-финансијске струке утврђено је да је дана 07.07.2020. године, укупан износ дуга

износио 51.860,92 евра, што прерачунато по средњем курсу на тај дан од 117,5660 динара/евро (курна листа НБС бр.128) износи 6.097.080,00 динара, од чега главница 5.835.408,38 динара, уговорена камата 235.301,29 динара, а затезна камата 26.371,23 динара. Ову обавезу тужени није измирио.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су, позивајући се на одредбе чланова 262. став 1., 436., 437., 997., 1004. став 3. и 1065. Закона о облигационим односима, обавезали туженог АА да тужиоцу „БНП“ ДОО Београд на име дуга исплати укупно 6.097.080,90 динара, са законском затезном каматом на износ од 6.070,789,67 динара (као збира главнице од 5.835.408,38 динара и уговорене камате 235.301,29 динара) почев од 08.07.2020. године до коначне исплате. Оценили су да су формални недостаци менице на које се тужени позивао без утицаја на другачију одлуку у овој правној ствари, јер се његова одговорност заснива на чињеници да је као јемац-платац преузео обавезу главног дужника по уговору о кредиту закљученом дана 12.09.2007. године, потписивањем како менице, тако и меничне изјаве. Преузета обавеза по меничној изјави је каузална, пошто осим потписа туженог, она садржи његову изјаву да преузима целокупну обавезу главног дужника по уговору који је индивидуализован бројем, те да се обавезује као јемац-платац. Оценили су као неосноване наводе туженог да је уговор о уступању ништав правни посао, налазећи да је закључен у свему у складу са одредбама чланова 436. став 1. и 437. Закона о облигационим односима.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су усвојили тужбени захтев, дајући за своју одлуку правилне разлоге.

Одредбом члана 262. став 1. Закона о облигационим односима – ЗОО, прописано је да поверилац у обавезном односу је овлашћен да од дужника захтева испуњење обавезе, а дужник је дужан испунити је савесно у свему како она гласи. Одредбом члана 436. истог закона прописано је да поверилац може уговором закљученим са трећим пренете на овога своје потраживање изузев оног чији је пренос забрањен законом или ако је везано за личност повериоца или који се по својој природи противи преношењу на другога. Одредбом члана 437. истог закона прописано је да са потраживањем прелазе на пријемника споредна права, као што су право првенствене наплате, хипотека, залога, права из уговора са јемца, права на камату, уговорну казну и слично. Одредбом члана 997. ЗОО прописано је да се уговором о јемству јемац обавезује према повериоцу да ће испунити пуноважну доспелу обавезу дужника, ако овај то не учини. Одредбом члана 1004. став 3. истог закона прописано је да ако се јемац обавезао као јемац-платац, одговара повериоцу као главни дужник да целу обавезу и поверилац може захтевати њено испуњење било од главног дужника била од јемца или од обојице у исто време (солидарно јемство).

Супротно наводима ревизије, уговор о уступању није ништав. Наиме, Закон о факторингу („Службени гласник РС”, бр. 62/13 и 30/18), на који се ревидент позива, не може се применити у конкретном случају. Овај закон регулише пренос потраживања која нису доспела у моменту закључења уговора и пренос краткорочних потраживања, а овде се ради о потраживању које је доспело и на које се примењују одредбе Закона о облигационим односима. У овом случају се на туженог као јемца-платаца не примењује Закон о заштити корисника финансијских услуга („Службени гласник РС“, бр. 36/11 и

139/14), који је био на снази у време закључења уговора о уступању потраживања и подношења предлога за извршење, јер се ради о уступљеном потраживању по уговору о кредиту закљученом између банке и корисника кредита као правног лица. Неосновано је позивање у ревизији на застарелост, јер је тужени преклудираан са истицањем таквог приговора, с обзиром да током поступка није истицао приговор застарелости ни у приговору на решењу о извршењу, нити у касније настављеном парничном поступку по приговору против платног налога до закључења расправе пред првостепеним судом.

На основу изложеног, применом члана 414. ЗПП Врховни суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић